

You don't elect politicians to commit crimes; you elect politicians to make your crimes legal. - Matt Taibbi

Politikacıları suç işlesin diye seçmezsiniz, işlediğiniz suçları yasal hale getirsinler diye seçersiniz. - Matt Taibbi

Suçun *nesnel/objektif* bir tarifi olmadığı belli, bir kaplanın avını yakalaması suç değil çünkü *hayat kuralları* bunu icap ettiriyor. İnsanların *hayat kuralları* ise kişiden kişiye değişiyor, kimi bir ormanda yaşadığını kabul edip anlatılan tüm *ahlakın* sadece güçlülerin zayıfları kontrol etmek için uydurduğu masallar olduğunu ileri sürerken, kimi bu ahlakın *en önemli gerçek* olduğunu düşünüyor.

Politikacıların vazifesi de bir toplumdaki çoğunluğun *hayat kuralları* anlayışını çeşitli şekillerde uygulamak. Üzerinde fazla düşünme imkanı yok, havayı, insanları, onların değişimlerini *koklayıp*, hayatın ne yönde seyrettiğine ve insanların ne istediğine bakıp *popüler* kalmaya çalışmak.

Böyle bakınca, *idealist politikacı* bir tenakuz, oksimoron. Politikacının *idealisti* olmaz, idealizm *populus'un* hayat anlayışında önemsiz bir masaldır. Politikacının pratik olması, fikrini basit cümlelerle, kısa hikayelerle anlatabilmesi makbuldür. Bu arada *hakikat* ve *hayal* birbirine karışır, korkular, vehimler, yalanlar ve yanlışlar birbirinden ayıramayacak kadar ihtilat eder, mantıken savunulması imkansız söylemler icad edilir ama insanlara *şu dağ aşınca tüm dertler bitecek* hikayesini anlatabilmek gerekir.

Bizdeki politikacı da bunu yapıyor.

Ancak başarının getirdiği bir yorgunluk var, bunu farkediyoruz. Her dağdan önce hikayeyi güncellemek, hazır olmazsak *bizi* yenecek dağın arkasındaki düşmana dair farklı heyecanlar oluşturmak zorunda. Anlatılacak *hikaye* azaldı, insanlar da yola çıktıklarındaki meselelerini unuttular. (2002'den bahsediyoruz, insanların çoğunun *Internet diye bir şey varmış* dedikleri zamanlardan.) Her dağın arkasında *beka meselesi* isminde bir dev olmaz, biraz da *bu dağ aşınca cennet olacak* diyebilmemiz gerekir.

Ama olmuyor, bu sefer tutuk. İnsanların küskün olması da değil tek mesele, *siz bizi bu krizden çıkarabilir misiniz?* sorusuna muvafık cevap veren azaldı. Korku da bir yere kadar insanları etkiliyor, *bize oy vermezseniz* diye başlayan cümleler aslında *bize oy vermeyin* reklamı yapıyor. İşe yarasaydı Kenan Evren zamanında yarardı.

Bizdeki politikacının şansı, tabii bir de muhalefetin aslında yerinden memnun olmasıyla alakalı. Belediye seçimlerinde ise adaylar *kendine* çalıştığı için, *bu yazılı olmayan kural* rafa kalkmış oldu.

Erdoğan, Türkiye'nin konsantre ve aslında fazla politika yapılması mümkün olmayan konularında politika yapmaya çalıştı ve bunda da bir ölçüde başarılı oldu. Dönüp dolaşıp yine aynı yere, miliyetçi/devletçi politikalara yaslanmak zorunda kalmasının sebebi büyük ölçüde *Türkiye'de politikanın*

sınırları ile ilgili. İnsanların lafta beklentileri *sorunların çözümü* ama bunun için *değişmek* gerektiğinde, en az istekli olanlar da onlar. *Oy vermek* büyük ölçüde *bundan sonraki beş yıl için kimi suçlayacağız?* sorusuna cevap vermek için. Zira büyük sorunları çözmek elinizde değil, küçük sorunları çözmek de oy getirmiyor.